

I det samme tav Sangerne, og lidt efter stod Pastor Blomberg paa Talerstolen.

Han gav sig til at tale om Modersmaalet, om dets Betydning som Hjertets Sprog i Modsætning til alle fremmede Tungemaal, der i det højeste kunde blive Udtryksmiddel for Forstanden. Modersmaalet, sagde han, var det aandelige Moderbryst, af hvilket vi inddrak Nationens Sjæl. Et Folks Sprog indeholdt jo som i en Hovedsum Folkets aandelige Eje, det var vore Forfædre i hundrede Led, der herigennem talte fortroligt til os og dannede os i deres Billede. Derfor skulde vi ære det og holde det helligt. Ligesom vi indgærdede de Kilder, hvoraf vort Legeme skulde drikke, at de ikke forurenedes, saaledes galdt det i endnu højere Grad om at vogte den aandelige Ernæringskilde, som Ordet var. Men gav man Agt paa Folks Hverdagstale, vilde man desværre finde meget urent, ja raaddent i den, og i saa Henseende var Landboerne ikke stort bedre end Folk i Byerne. Der var jo dem, der ikke kunde aabne Munden, uden at tvetydige Ord og svinske Hentydninger væltede ud af den som Skrubtudserne af Prinsessens i Eventyret. Her var en stor Opgave at tage op, — maaske Tidens vigtigste. Han vilde her særlig kalde paa de Unge, hos hvem Vanen til uterlig Tale endnu ikke var for indgroet. Der maatte i det hele skabes en Bevægelse for at udvikle Sansen for en Sjælens Hygiejne, der jo dog var fuldt saa vigtig for